

Mezei Gábor

[JÁVORKÚTI ÚT]

A távolság mélyszerkezete,
lefelé görbülő sugarak,
párhuzamosan haladsz a gyűjtőpontig.
a magába forduló kanyaron túl üres aszfalt,
tükrében végre egy hely is képbe vetül.
az útra tapadt levelek alatt ismerős szárazság,
sosem jártál itt eddig, a követési távolság
egyre ködösebb maradékában.
a völgy forrása felé tartasz a szerpentinén,
szűkülő vízerek,
feszülő dobhártyád mögött nyel el
a folyton rádrontó, kínos pattogás,
a végtelen gumitömlő túlfújta feleslege,
lábad egyre nehezebb, sebesebb nedvei.
elszáguldasz a víznyelőig.
a sziklafal mentén, a kanyarban
a fény ferde ívei,
alattuk a tölcser
homorú, mélybe
tűnő, hirtelen
omlása.
mikor eddig eljutsz,
ahol a szembeforgalomból
látni semmit se látsz,
a félelem furcsa hiánya utolér.
bármilyen gyorsan mész,
egy hosszabb pillanatra
elengedi szemhéjad
az üvegtest gömbfelületén
a mindig idáig gravitáló,
maga alá hajló
hegyoldal
húzása.

Apokrif, 2019/4.